

Sygn. akt IV Ka 351/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 roku

sprawy **M. S.**

obwinionego z art. 92 a kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 21 marca 2014 roku sygn. akt II W 496/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 119 kpw, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

- zasądza od obwinionego M. S. kwotę 40,00 (czterdzieści) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 351/14

UZASADNIENIE

M. S. został obwiniony o to, że w dniu 31 sierpnia 2013 roku około godziny 16:25 w miejscowości B., gm. Ż., powiat (...), woj. (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) w terenie zabudowanym po drodze publicznej nr (...), przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h jadąc z prędkością 82 km/h tj. o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem zaocznym z dnia 21 marca 2014 roku w sprawie II W 496/13 uznał obwinionego M. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 92a kw wymierzył karę grzywny w wysokości 400 złotych,

- zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków.

Wyrok ten zaskarżył w całości obwiniony M. S..

Apelacja obwinionego wywieczona została – jak wynika z analizy jej treści – z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na ustaleniu, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, podczas gdy przekroczenie to, z uwagi na rozpoczęty przez kierującego proces hamowania i prędkość początkową, było dużo mniejsze,

2. obrazę przepisów postępowania w postaci:

– art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na pominięciu wnioskowanych przez obwinionego dowodów z zeznań świadków – pasażerki samochodu, którym kierował oraz nieprawidłowej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci zeznania funkcjonariuszki Policji K. P.,

- art. 58 § 3 kpw, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niepodjęciu jakichkolwiek czynności związanych z rozpoznaniem złożonego przez obwinionego wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy,

- art. 424 § 2 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niewskazaniu okoliczności, które zaważyły na zaostrzeniu wobec obwinionego w zaskarżonym wyroku wymiaru kary grzywny w stosunku do tej orzeczonej w wyroku nakazowym a wobec tego przyjęcie, jako jedynej podstawy wymiaru wyższej kary grzywny złożenia przez obwinionego sprzeciwu od wyroku nakazowego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie jest zasadna.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu wykroczenia są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd pierwszej instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy podziela ocenę sądu rejonowego, iż podstawę ustaleń w sprawie winny stanowić zeznania świadka K. P. - funkcjonariusza policji, która w dniu 31 sierpnia 2013r. wykonywała czynności pomiaru prędkości pojazdu, którym poruszał się obwiniony oraz czynności zatrzymania do kontroli drogowej. Zeznania te z uwagi na ich spójność i koherentność uznać należy za zasługujące na przymiot wiarygodności. Ocenę tę umacnia fakt występowania w zeznaniach drobnych niedokładności oraz brak ich nadmiernej szczegółowości, który jest naturalną konsekwencją upływu czasu i zacierania się w pamięci mniej istotnych elementów zdarzenia, co jest dodatkowo usprawiedliwione dużą ilością podobnych czynności podejmowanych w ramach pracy zawodowej.

W odniesieniu do wywodów zawartych w apelacji wskazać należy, że przedstawiona przez obwinionego wersja zdarzeń (według której przekroczył on wprawdzie dozwoloną prędkość lecz nie o 32 k/h) jest jedynie przyjętą przez niego linią obrony. Obwiniony, poza gołosłownym twierdzeniem, nie wykazał w żaden sposób, że pomiar prędkości został wykonany w sposób nieprawidłowy czy też że nieprawidłowo działało urządzenie kontrolno – pomiarowe. Tym bardziej, że jak przyznał w czasie kontroli miał możliwość zapoznania się z dokumentacją legalizacyjną urządzenia pomiarowego i nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zastrzeżeń. Oceny tej nie mogą zmieniać indywidualne odczucia obwinionego co do wartości prędkości, z jaką wjechał na teren zabudowany.

Wbrew twierdzeniom apelującego dla potwierdzenia przedstawionej przez niego wersji wydarzeń nie jest przydatny dowód z zeznań świadka – D. S. – pasażerki kierowanego przez niego samochodu. Jak bowiem wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku o przeprowadzenie tego dowodu – k. 63, pasażer

samochodu nie ma możliwości obserwowania licznika pojazdu, a tym samym dokładnego spostrzeżenia miejsca i czasu zmniejszenia prędkości przez kierującego.

Rację ma natomiast apelujący wskazując na nieprawidłowość postępowania sądu pierwszej instancji co do złożonego przez obwinionego na podstawie art. 58 § 3 kpw wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy – k. 30. Wbrew treści pisma z dnia 21 lutego 2014r. – k. 31 obwiniony był uprawniony do złożenia wniosku na podstawie art. 58 § 3 kpw a sąd winien taki wniosek rozpoznać na posiedzeniu lub na rozprawie (art. 60 § 1 pkt 2 i § 3 kpw). Rozpoznaniu tego wniosku nie stoi w szczególności na przeszkodzie wcześniejsze wydanie wyroku nakazowego i złożenie przez obwinionego sprzeciwu. Zaniechanie sądu rejonowego w podjęciu w/w czynności stanowi niewątpliwie naruszenie prawa procesowego w postaci art. 58 § 3 kpw, art. 60 § 1 pkt 1 i § 3 kpw, art. 63 § 1 -5 kpw i art. 64 § 1 – 4 kpw, jednakże naruszenie to nie ma wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Jego treść wskazuje bowiem, że sąd rejonowy nie uwzględniłby wniosku, z uwagi na zbyt niski wymiar zaproponowanej kary grzywny. Nie ma racji apelujący podnosząc, że nieprawidłowe postępowanie sądu uniemożliwiło mu podjęcie obrony. Obwiniony otrzymał w dniu 27 stycznia 2014r. wezwanie na termin rozprawy na dzień 31.03.2014r. Nie stawiał się na niej i nie wnosił o jej odroczenie. Miał więc możliwość podjęcia obrony osobiście lub też przez ustanowionego w sprawie obrońcę.

W odniesieniu do wywodów apelacji wskazać też należy, że zgodnie z art. 94 § 1 kpw w zw. z art. 506 § 3 kpk na skutek wniesienia sprzeciwu wyrok nakazowy traci moc, co oznacza, że sąd rozpoznający sprawę nie jest związany treścią wydanego wyroku nakazowego, tak co do winy, jak i co do kary (art. 506 § 6 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w.). Nie działa także przy ponownym rozpoznaniu sprawy zakaz reformationis in peius, który związany jest ze środkami odwoławczymi, a sprzeciw do nich nie należy (jest środkiem zaskarżenia). Inny – wyższy wymiar kary grzywny jest wynikiem odmiennej oceny okoliczności sprawy przez sąd pierwszej instancji, nie zaś, jak chce obwiniony, uznania za okoliczność obciążającą wniesienia przez niego sprzeciwu.

Apelacja obwinionego nie przedstawia argumentów o takiej randze i znaczeniu, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych, a zaprezentowana w niej ocena dowodów jest jednostronna i całkowicie dowolna.

Zachowanie obwinionego polegające na niezastosowaniu się w dniu 31 sierpnia 2013r. około godziny 16:25 w miejscowości B., gm. Ż., powiat (...), woj. (...) do ograniczenia prędkości obowiązującego w terenie zabudowanym, które zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym określone jest na 50 km/h w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰, i przekroczeniu prowadzonym pojazdem dozwolonej prędkości o 32 km/h wyczerpało dyspozycję wykroczenia stypizowanego w art. 92a kw.

Z uwagi na okoliczności popełnienia wykroczenia zasadnie uznał sąd rejonowy, iż należało obwinionemu wymierzyć karę grzywny. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Jej wysokość dostosowana została do jego warunków osobistych i rodzinnych oraz możliwości zarobkowych. Obwiniony jest osobą w sile wieku, posiadającą wyższe – prawnicze wykształcenie, pracującą w kancelarii prawniczej we W..

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.